

lærisveinarnir og onnur fóru út við boðskapinum. Nøkur tóku við boðskapinum, meðan onnur vrakaðu hann. Og, vit síggja eisini seinni, at mótstøða bleiv og blivu tey, ið boðaðu evangelið mangan atsøkt og enntá dripin.

At boðskapurin enn í dag hevur ymiska ávirkan á menniskju, eigur tí ikki at undra nakran okkara!

Evangelið og ótti

Paulus var fangi í Kesarea og var hann leiddur fram fyri Felix, landshøvdinga, har hann kunngjórði honum evangelið um Jesus og lesa vit tá hetta: “Men tá ið hann talaði um rættferð, fráhald og hin komandi dóm, fall ræðsla á Feliks, og hann segði: „Far nú hesa ferð! Tá ið eg havi góðar stundir, skal eg aftur lata teg kalla til mín.“ (Áp. 24:25).

Her síggja vit, at boðskapurin elvdi til ræðslu hjá landshøvdinganum, tí tá evangelið verður talað, inniber tað eisini, at vit sum menniskju verða sett andlit til andlit við tann veruleika, at dómur liggur fyri framman, um vit ikki taka við frelsu Guds.

Men, tá menniskjan tekur við frelsu Guds, má óttin víkja. Tá fær hon frið við Gud og frið í sálina, sum Jesus sigur í Jóhannes 14:27: “Frið lati Eg tykkum eftir, frið Mín gevi Eg tykkum; ikki sum heimurin gevur, gevi Eg tykkum. Hjarta tykkara óttist ikki og missi ikki mótið!”

Hvussu tosa vit við børn í Zarepta

Tað er av stórum týðningi, tá vit kunngera børnum orð Guds, at vit gera tað við skynsemi og ikki nýta orð, ið bert hava til endamáls at ræða tey. Hetta leggja vit okkum eftir í Zarepta.

Sum eisini var nevnt í morgunsendingini í útvarpinum, so er tað uttan iva so, at leiðarar og onnur onkuntið hava verið óvís, tá tey hava tosað við børn um hesi viðurskipti. Hetta er nakað, ið vit harmast um, og sum vit alla tíðina gera nakað við.

Vegleiðing verður lisin við leiðarunum hvønn fyrsta legudag, og inniheldur hon m.a. hetta:

Farið varisliga við viðkvomu barnasálunum, sum tykkum eru litnar í hendur. – Kensluliga eru børn løtt at ávirka og at ræða.

Verið umhugsin, hvussu tit tosa við barnið um frelsuna. Tað er umráðandi, at tit á ein einfaldan hátt greiða frá øllum tí grundleggjandi frelsuni viðvíkjandi, soleiðis, at barnið sjálvt skilir, at tí tørvar at verða frelst.

Leggið áherðslu á kærleika Kristusar og tað himmalska soleiðis, at tey fara at leingast eftir at kenna Kristus sum frelsara sín.

Vit eiga ikki at krógva burtur, at tað er eitt stað, sum vit mugu verða frelst frá. – Tó mugu vit ikki trýsta barnið, hvørki við ógvisligum orðum um fortapilsid ella við ræðandi frásøgnum.

“Indoktrinering”

Í morgunsendingini í Útvarpinum var nevnt, at vit móguliga “indoktrinerar” í Zarepta.

Vit kunnu altíð diskutera, hvat ið er indoktrinering. Í veruleikanum kunnu vit siga, at alt, ið verður lært í samkomum, í kirkjum, á skúlum og heima er indoktrinering.

Tí er tað sera álvarssamt, hvat ið vit læra okkara børn og ungu. Og, serliga álvarssamt er tað, ið foreldur og avvarandi leggja niður í børn síni.

At vera einum barni til ástoyt, er ómetaliga álvarssamt, sum Jesus eisini leggur áherðslu á, tá Hann sigur:

“Tað var honum betri, at mylnusteinar varð hongdur um háls hansara, og hann varð kastaður í havið, enn at hann skuldi vera einum av hesum smáu til ástoyt.” (Lk. 17:2).

Ja, tað er ómetaliga álvarssamt at vera teimum smáu til ástoyt og at forða teimum at koma til Jesus, so tey kunnu verða frelst!

Sálarlig “krenking”!

Tað er ongantið rætt at hótta nakran fyri at fáa tey at venda við til Harran, so tey kunnu verða frelst. Sum Føroyingasøga sigur okkum, so var tað slíka framferð, ið Sigmundur Brestison nýtti ímóti Tróndi í Gøtu.

Men, tá talan er um frelsu, so er tó ein vandi til staðar, ið menniskjan má verða frelst frá.

Og, munur er á at ávara ímóti einum vanda og at hótta. Jú, væl kunnu menniskju gerast óttafull, tá ið tey síggja ein vanda, ið tey eru í. – Men, kann ein slíkur ótti ikki eisini vera sunnur, og leiða okkum til at søkja bjarging frá vandanum, ið vit eru í?!

Síðan, at kalla hetta fyri sálarliga “krenking”, kann ikki vera rætt, tí her er talan um at hjálpa einum, ið er staddur í vanda.

Í Zarepta leggja vit okkum eftir at kunngera kærleika Guds í Kristusi fyri børnunum og ynskja vit ikki at trýsta nakran til nakað.

At verða boðum Jesusar lýðin!

Jesus gav lærisveinum Sínum boð um at fara út at kunngera evangelið, og er hetta tað, ið vit ynskja at halda fram við – eisini í Zarepta.

Samstundis vita vit, at tað eru tey, ið ikki eru glað fyri, at vit gera hetta. Soleiðis hevur tað altíð verið! Men, vit ynskja heldur at verða boðum Jesusar lýðin, enn at akta tey, ið eru ímóti boðum Jesusar.

Í Ápostlasøguni 4:18-19 lesa vit um jødisku leiðararnar, ið vildu forða lærusveinunum at boða evangelið. Tá segði Pætur: “Dømið sjálvir, um tað er rætt fyri Gudi at lýða tykkum meir enn Gud!”

Ein góður boðskapur!

Kenda ørindið, Jóhannes 3:16, “Tí so elskaði Gud heiminn, at Hann gav Son Sín, hin einborna, fyri at hvør tann, ið trýr á Hann, skal ikki fortapast, men hava ævigt lív”, er ein so vøkur lýsing av kærleika Guds og frelsuverki hansara, har vit greitt síggja, at tað er nakað, ið okkum tørvar at verða frelst frá og at tað er ein persónlig støðutakan til Jesus, ið má til, fyri at vit kunnu verða frelst.

So er bert spurningurin, hvat ið hin einstaki ger við góða boðskapin. Jesus segði týðiliga: “Sanniliga, sanniliga, sigi Eg tykkum: Tann, sum hoyrir orð Mítt og trýr Honum, ið sendi Meg, hevur ævigt lív og kemur ikki til dóm, men er farin yvirum frá deyða til lív.” (Joh. 5:24).

Gud vil øllum alt tað besta!

Gud er ein kærleiksfullur Gud, sum vil okkum alt tað besta, og vil eg at enda geva landsmonnum mínum hesi orð frá Esaia profeti: “So sigur HARRIN, frelsari tín, hin heilagi í Ísrael: Eg eri HARRIN Gud tín, sum lærir teg at gera tað, ið er tær til gagn, sum leiðir teg vegin, ið tú skalt ganga. - Hevði tú viljað givið boðum Mínum gætur! Tá skuldi friður tín verðið sum áin, og rættvísi tín sum havsbylgjurnar.” (Es. 48:17-18)

John í Skemmuni